

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Warszawa,

XI.534.5.2019.MA

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Krakowie**

ul. Rakowicka 10
31-511 KRAKÓW
za pośrednictwem

**Kierownika Urzędu Stanu Cywilnego
w Krakowie**

ul. Lubelska 27
30-003 KRAKÓW

Skarżący:

Rzecznik Praw Obywatelskich
al. Solidarności 77, 00-090 WARSZAWA

Strony postępowania administracyjnego:

1)

2)

Organ administracji:

Kierownik Urzędu Stanu Cywilnego w Krakowie
ul. Lubelska 27, 30-003 KRAKÓW

Nr decyzji: 1

*z
o dokonanie transkrypcji zagranicznego aktu urodzenia*

SKARGA

na decyzję Kierownika Urzędu Stanu Cywilnego w Krakowie

z dnia 16 kwietnia 2019 r.

w przedmiocie odmowy dokonania transkrypcji zagranicznego aktu urodzenia

doręczonej stronom postępowania dnia 26 kwietnia 2019 r.

Działając na podstawie art. 14 pkt 6 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz. U. z 2018 r. poz. 2179, z późn. zm.) w zw. z art. 53 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, z późn. zm.; dalej jako: „p.p.s.a”),

zaskarżam powyższą decyzję w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucam:

naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

- art. 8 § 1 w zw. z art. 77 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm., dalej jako: „kpa”), polegające na braku dokładnego rozpatrzenia stanu faktycznego i prawnego sprawy, skutkującego naruszeniem zasady zaufania obywateli do organów administracji, poprzez pominięcie kluczowych dla kierunku rozstrzygnięcia okoliczności, tj. niezbędności transkrypcji aktu urodzenia dziecka dla możliwości zainicjowania efektywnego postępowania zmierzającego do uzyskania polskiego paszportu oraz faktu, iż w sprawie o identycznym stanie faktycznym i prawnym ten sam organ dokonał transkrypcji zagranicznego aktu urodzenia, w którym jako rodziców wskazano dwie kobiety;

naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy, tj.:

- art. 104 ust. 5 w zw. z art. 104 ust. 2 ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. - Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz.U. z 2018 r. poz. 2224, z późn. zm., dalej jako: „p.a.s.c.”), poprzez ich niezastosowanie, polegające na odmowie dokonania transkrypcji, podczas gdy dokonanie tej czynności miało w okolicznościach przedmiotowej sprawy charakter obligatoryjny, bowiem wnioskodawczyni zainicjowała to postępowanie by otworzyć drogę do ubiegania się o polski dokument tożsamości (w postaci paszportu) dla swojego dziecka (będącego obywatelem polskim, którego dotyczył akt urodzenia), zatem organ administracji miał obowiązek zastosować przedmiotowy przepis;

- art. 107 pkt 3 p.a.s.c. w zw. z art. 7 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. - Prawo prywatne międzynarodowe (Dz.U. z 2015 r. poz. 1792, t.j., dalej jako: „p.p.m”), poprzez ich błędną wykładnię i w konsekwencji nieprawidłowe zastosowanie, polegające na błędnym uznaniu, że w przedmiotowej sprawie dokonanie transkrypcji byłoby sprzeczne z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej (które to zasady zostały zrekonstruowane w oparciu o przepisy ustawy - Kodeks rodzinny i opiekuńczy) i uzasadniało odmowę dokonania transkrypcji, podczas gdy w rzeczywistości dokonanie transkrypcji nie prowadziłoby do naruszenia klauzuli porządku publicznego, a przez to nie uzasadniało zastosowania przedmiotowych przepisów i odmowy dokonania transkrypcji.

Wskazane wyżej zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego skutkowały jednocześnie naruszeniem:

- art. 72 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 2 ust. 1 i 2 Konwencji o prawach dziecka (przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 20 listopada 1989 r., Dz.U. z 1991 r. Nr 120, poz. 526, dalej jako: „Konwencja o prawach dziecka”), poprzez całkowite pominięcie w toku postępowania obowiązku ochrony praw dziecka i najlepszego zabezpieczenia jego interesów i oparcie decyzji na okoliczności pozostającej bez znaczenia dla rozpatrywanego wniosku (orientacja seksualna i status prawny rodziców wskazanych w akcie urodzenia), a w konsekwencji wydanie decyzji naruszającej dobro dziecka i stanowiącej przejaw jego dyskryminacji bezpośredniej ze względu na status prawny rodziców;
- art. 34 Konstytucji RP w zw. z art. 7 ust. 1 i 2 i art. 8 ust. 1 i 2 Konwencji o prawach dziecka poprzez nieposzanowanie prawa dziecka do zachowania tożsamości i pominięcie obowiązku ochrony jego obywatelstwa polskiego nabytego z mocy prawa przez urodzenie z matki będącej obywatelką polską, a w konsekwencji doprowadzenie do sytuacji, w której dziecko nie może uzyskać polskiego dokumentu tożsamości, korzystać z praw i wolności związanych ze statusem obywatela, a także znajduje się *de facto* w sytuacji tożsamej z położeniem bezpaństwowca;
- art. 47 Konstytucji RP w zw. z art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284, dalej jako: „Europejska Konwencja Praw Człowieka” lub „EKPCz”), i art. 16 Konwencji o prawach dziecka poprzez wydanie decyzji naruszającej prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego stron postępowania oraz ingerencję w więzi filiacyjne pomiędzy rodzicami a dzieckiem;

- art. 20 ust. 2 lit. a w zw. z art. 21 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE z 2016 r., C 202, s. 1, dalej jako: „TFUE”), poprzez ograniczenie dziecku prawa do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich (z uwagi na pozbawienie go możliwości skutecznego wszczęcia procedury zmierzającej do uzyskania dokumentu tożsamości, który stanowiłby jednocześnie niezbędny warunek do niezakłóconego korzystania ze swobody przemieszczania się) oraz związane z nim naruszenie art. 7, art. 21 ust. 1, art. 24 ust. 2 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (dalej jako: „KPP” lub „Karta”), poprzez naruszenie prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego stron, dopuszczenie się przez organ administracji dyskryminacji bezpośredniej dziecka ze względu na status prawny rodziców oraz brak zabezpieczenia w wystarczającym stopniu zasady uwzględnienia najlepszych interesów dziecka we wszystkich sprawach, które go dotyczą.

Mając na uwadze powyższe wnoszę o:

- uchylenie zaskarżonej decyzji w całości;
- ewentualnie, gdyby Sąd przyjął, że zachodzą wątpliwości co do interpretacji prawa Unii Europejskiej – o skierowanie na podstawie art. 267 TFUE pytania prejudycjalnego do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o treści:

Czy art. 21 ust. 1 w zw. z art. 20 ust. 2 lit. a Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w zw. z art. 7, art. 21 ust. 1 i art. 24 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy rozumieć w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by organy państwa członkowskiego, którego obywatelstwo posiada małoletni, odmówiły mu transkrypcji jego aktu urodzenia wydanego przez inne państwo członkowskie, niezbędnej do uzyskania dokumentu tożsamości państwa członkowskiego, którego obywatelstwo posiada, z tego powodu, że prawo krajowe tego państwa nie przewiduje rodzicielstwa par jednopłciowych, a w akcie tym jako rodziców wskazano osoby tej samej płci?

Uzasadnienie

Stan faktyczny

1. Wnioskiem z dnia 4 lutego 2019 r. zwróciła się do Kierownika Urzędu Stanu Cywilnego w Krakowie o przeniesienie do rejestru stanu cywilnego

- w drodze transkrypcji aktu urodzenia jej córki –
 urodzonej dnia . Fakt narodzin dziecka, na skutek
wspólnego oświadczenia złożonego przez oraz jej małżonkę
 , zarejestrował Urząd Stanu Cywilnego w w tomie 30,
arkusz 091, dział 1.
2. We wskazanym akcie urodzenia jako rodziców wskazano dwie kobiety – Panią
 jako „Matkę A” oraz Panią jako „Matkę B”. Pani
 obywatelką Polski, a
Pani . jest obywatelką
Irlandii.
 3. Decyzją z dnia 16 kwietnia 2019 r. Kierownik Urzędu Stanu Cywilnego w Krakowie
odmówił przeniesienia do rejestru stanu cywilnego w drodze transkrypcji zagranicznego
aktu urodzenia sporządzonego na nazwisko uzasadniając,
że transkrypcja byłaby sprzeczna z podstawowymi zasadami porządku prawnego
Rzeczypospolitej Polskiej.
 4. Strona nie skorzystała z prawa do wniesienia odwołania do organu drugiej instancji, tj.
Wojewody Małopolskiego w Krakowie, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji.
W związku z tym, dnia 30 kwietnia 2019 r. ww. decyzja Kierownika USC w Krakowie
stała się prawomocna.
 5. Dnia 25 września 2019 r. Pani] skierowała wniosek do Rzecznika
Praw Obywatelskich, zwracając się o pomoc w trudnej sytuacji, w której znalazła się jej
rodzina. Jak wynika z informacji zawartych we wniosku, małoletnia
 od urodzenia nie posiada żadnego dokumentu tożsamości – pismem z dnia 17
lutego 2019 r. irlandzki urząd właściwy w sprawach paszportów stwierdził, że dziecku nie
przysługuje irlandzkie obywatelstwo, a tym samym irlandzki paszport. Nieskuteczne
do dnia złożenia wniosku do RPO pozostawały także starania Pani
 o uzyskanie dokumentu tożsamości dla córki. Na skutek
decyzji Kierownika USC w Krakowie w przedmiocie odmowy transkrypcji aktu
urodzenia do polskich ksiąg stanu cywilnego, nie ma również
możliwości skutecznie wnioskować o polski paszport, gdyż do złożenia wniosku o jego
wydanie niezbędne jest dołączenie odpisu polskiego aktu urodzenia.
 6. W konsekwencji przedstawionych wyżej okoliczności, małoletnia obywatelka Polski
 funkcjonuje *de facto* jako bezpaństwowiec.

Stan prawny

Naruszenie zasady zaufania obywateli do organów państwa

7. Jak wynika z art. 8 § 1 kpa, organy administracji publicznej prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania. Naczelny Sąd Administracyjny zdefiniował, że dla realizacji powyższej zasady potrzebne jest *przede wszystkim ściśle przestrzeganie prawa, zwłaszcza w zakresie dokładnego wyjaśnienia okoliczności sprawy, konkretnego ustosunkowania się do żądań i twierdzeń stron oraz uwzględniania w decyzji zarówno interesu społecznego, jak i słusznego interesu obywateli, przy założeniu, że wszyscy obywatele są równi wobec prawa* (wyrok NSA z 7 grudnia 1984 r., sygn. akt III SA 729/84, ONSA 1984/2, poz. 117). **Postępowanie administracyjne, w którym prowadzące je organy uwzględniają tylko jeden z wchodzących w grę interesów, bez wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy, nie spełnia wymogów praworządności i sprawiedliwości, a tym samym nie wzbudza zaufania obywateli do władzy publicznej** (M. Jaśkowska, M. Wilbrandt-Gotowicz, A. Wróbel, *Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego*, LEX/el. 2019).
8. Zasada z art. 8 kpa nakłada więc na organy administracji publicznej między innymi obowiązek prawidłowego rozważenia stanu faktycznego i prawnego rozstrzyganej sprawy. Zobowiązanie to znalazło wyraz także w szczegółowej normie dotyczącej postępowania dowodowego, tj. art. 77 § 1 kpa, który obliguje organ do wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego. Ponadto w orzecznictwie podkreśla się, że z zasady pogłębiania zaufania obywateli do władzy publicznej wynika także obowiązek organu do rozważenia skutków prawnych, które wywołują wszelkie ostateczne akty administracyjne funkcjonujące w obrocie prawnym i pozostające w związku z podejmowanym rozstrzygnięciem w indywidualnej sprawie (wyrok NSA z 5 lutego 2008 r., sygn. akt II OSK 2005/06, LEX nr 461883).
9. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonej decyzji Kierownika USC w Krakowie, organ nie tylko nie wyjaśnił i nie rozważył dokładnie wszelkich okoliczności faktycznych i prawnych niniejszej sprawy, ale też w ogóle nie wziął pod uwagę skutków prawnych odmowy transkrypcji aktu urodzenia małoletniej , a także skutków innych ostatecznych aktów administracyjnych i wyroków sądów administracyjnych, pozostających w związku z niniejszą sprawą indywidualną.
10. Podkreślenia wymaga, że dnia 12 grudnia 2018 r. Kierownik USC w Krakowie, w sprawie o analogicznym stanie faktycznym, dokonał transkrypcji zagranicznego aktu urodzenia małoletniego obywatela Polski, w którym jako rodziców wskazano dwie kobiety. Czynność ta stanowiła wykonanie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 października 2018 r. (sygn. akt. II OSK 2552/16), którym NSA uchylił wydane wcześniej

decyzje organów w przedmiocie odmowy transkrypcji aktu urodzenia oparte na konieczności ochrony podstawowych zasad porządku prawnego RP. NSA podkreślił w ww. wyroku, że odmowa dokonania transkrypcji ze względu na klauzulę porządku publicznego (na podstawie art. 107 pkt 3 p.a.s.c.) nie jest zgodna z przepisami prawa, gdyż prowadzi do naruszenia zasady transkrypcji obligatoryjnej, tj. obowiązku wynikającego z art. 104 ust. 5 p.a.s.c. Obowiązek ten, jak zauważył NSA, został celowo wprowadzony przez ustawodawcę do obecnie obowiązującej ustawy - Prawo o aktach cywilnego, mimo że nie funkcjonował na gruncie poprzednio obowiązujących przepisów.

11. Istotną okolicznością dla niniejszej sprawy jest zatem zarówno wydanie przez NSA wyroku z dnia 10 października 2018 r., jak i fakt, że wcześniejsze stanowisko NSA z dnia 17 grudnia 2014 r., na które Kierownik USC powołuje się w uzasadnieniu decyzji, zostało sformułowane w stanie prawnym sprzed kluczowej dla sprawy zmiany legislacyjnej (brak transkrypcji obligatoryjnej). Również wykonanie przez organ wyroku NSA z 10 października 2018 r., poprzez dokonanie transkrypcji zagranicznego aktu urodzenia, w którym jako rodziców wskazano dwie kobiety, stanowi okoliczność, która nie może zostać pominięta.
12. Podczas gdy bezspornym jest, że wskazany wyrok NSA z 10 października 2018 r. wiąże organy tylko w tej konkretnej sprawie i nie jest skuteczny *erga omnes*, w literaturze przedmiotu i orzecznictwie podnosi się, że zasada zaufania obywateli do organów władzy publicznej jest powiązana z tzw. zasadą usprawiedliwionych oczekiwań (zob. M. Jaśkowska, M. Wilbrandt-Gotowicz, A. Wróbel, *Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego*, LEX/el. 2019 i cytowane tam orzecznictwo). W odniesieniu do stosowania prawa w toku postępowania administracyjnego jest ona określana jako „subiektywna pewność decyzji administracyjnej”, czyli przewidywalność tego, że zostanie wydana decyzja o określonej treści (J. Wróblewski, *Wartości a decyzja sądowa*, Ossolineum 1973, rozdział IV).
13. W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że wnioskujące o transkrypcję aktu urodzenia córki Pani [imię], świadome wskazanych powyżej okoliczności w postaci wydania wyroku NSA z 10 października 2018 r. oraz jego wykonania przez Kierownika USC w Krakowie, mogły żywić oczekiwania, że w ich sprawie – o tożsamym stanie faktycznym – ten sam organ nie podejmie ponownie decyzji mającej skutki uznane już przez NSA za naruszające przepisy prawa. Związany zasadą zaufania obywateli do władzy publicznej i wynikającymi z niej, a przywołanymi powyżej, obowiązkami – w tym do rozważenia skutków prawnych rozstrzygnięć pozostających w związku z rozpatrywaną sprawą – Kierownik USC w Krakowie powinien był uwzględnić w toku postępowania administracyjnego argumentację wynikającą z najnowszego orzecznictwa, a także fakt, że w polskich księgach stanu cywilnego istnieje

już skutecznie transkrybowany akt urodzenia dziecka dwóch matek. Jak natomiast wynika z zaskarżonej decyzji, okoliczności te zostały przez organ zupełnie pominięte.

14. Kluczową dla rozstrzygnięcia, a nieuwzględnioną przez Kierownika USC okolicznością jest także fakt, że niniejsza sprawa dotyczy dziecka, które pomimo przysługującego mu z mocy prawa obywatelstwa polskiego, pozostaje w stanie tożsamym z położeniem bezpaństwowca, gdyż nie posiada żadnego dokumentu tożsamości i nie może skutecznie starać się o taki dokument, dopóki jego akt urodzenia nie zostanie transkrybowany do polskich akt stanu cywilnego. Organ powinien był rozważyć zarówno ten istotny element sytuacji faktycznej, jak i związane z nim okoliczności prawne, w postaci zaktualizowania się przesłanek instytucji transkrypcji obligatoryjnej (z art. 104 ust. 5 p.a.s.c.), a także obowiązku rozpatrzenia sprawy zgodnie z najlepszym interesem dziecka, w sposób gwarantujący ochronę jego praw.
15. Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że organ uwzględnił w toku postępowania tylko jeden z wchodzących w grę interesów (klauzulę porządku publicznego), nie wyjaśnił wszechstronnie kontekstu sprawy i pominął kluczowe dla rozstrzygnięcia okoliczności faktyczne i prawne, a tym samym naruszył wymogi praworządności i sprawiedliwości, którymi powinno cechować się postępowanie administracyjne prowadzone w sposób budzący zaufanie obywateli do organów władzy publicznej.

Brak podstaw do zastosowania klauzuli porządku publicznego

16. W celu uzasadnienia wydania decyzji w przedmiocie odmowy transkrypcji aktu urodzenia organ administracji podnosi, że transkrypcja ta byłaby sprzeczna z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej. Jako zasady wymagające ochrony, a tym samym dające podstawę zastosowaniu art. 107 pkt. 3 p.a.s.c. i art. 7 p.p.m. organ wskazuje przepisy ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. - Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. z 2017 r. poz. 682, dalej jako: k.r.o.), dotyczące ustalenia pochodzenia dziecka.
17. Należy podkreślić, że w doktrynie i orzecznictwie konsekwentnie podnosi się, że klauzula porządku publicznego ma charakter wyjątkowy, powinna być stosowana tylko w skrajnych przypadkach, w celu ochrony fundamentalnych zasad ustroju społeczno-politycznego. Jednogłośnie stwierdza się też, że **stosowanie klauzuli powinno być oparte na indywidualnej ocenie skutków zastosowania obcego prawa, orzeczenia lub dokumentu. Ma to również zastosowanie w odniesieniu do transkrypcji zagranicznych aktów stanu cywilnego** (zob. M. Zachariasiewicz, *Klauzula porządku publicznego jako instrument ochrony materialnoprawnych interesów i wartości fori*, C.H. Beck, Warszawa 2018, s. 137 oraz przywołana tam literatura i orzecznictwo). Takie

stanowisko zajął też w najnowszym orzecznictwie Naczelny Sąd Administracyjny, wskazując że **pojęcie porządku publicznego, jako uzasadnienie odmowy dokonania transkrypcji, powinno być interpretowane wąsko, a konieczność ochrony zasad porządku prawnego musi wynikać z realnego, poważnego zagrożenia dla jednego z podstawowych interesów społeczeństwa w konkretnym przypadku** (wyrok z dnia 10 października 2018 r., sygn. akt II OSK 2552/16 oraz przytoczone tam orzecznictwo).

18. W niniejszej sprawie Kierownik USC w Krakowie zastosował klauzulę porządku publicznego bez wskazania z jakim konkretnie zagrożeniem dla podstawowych interesów polskiego społeczeństwa wiązałoby się dokonanie transkrypcji aktu urodzenia

W uzasadnieniu decyzji organ administracji ograniczył się do omówienia przepisów polskiego prawa rodzinnego określających kwestie związane z pochodzeniem dziecka i do wskazania, że *żaden z obowiązujących w Polsce przepisów prawa nie przewiduje możliwości wpisania do treści aktu urodzenia dziecka obok matki dziecka drugiej kobiety* (s. 4 decyzji) Należy więc podkreślić, że **różnice pomiędzy prawem obcym, na podstawie którego sporządzono zagraniczny akt stanu cywilnego, a prawem polskim – w tym okoliczność, iż konkretna instytucja prawa obcego nie jest znana w polskim porządku prawnym – nie oznaczają automatycznego naruszenia podstawowych zasad polskiego porządku prawnego**. Jak zauważa się w literaturze przedmiotu, stosowana w ten sposób klauzula porządku publicznego *z instrumentu ochronnego zostałaby przekształcona w instrument ofensywny, [...]. Zatarłyby się granice pomiędzy międzynarodowym porządkiem publicznym a własnym porządkiem prawnym [...]. O ile bez wątplenia uregulowania kodeksu rodzinnego i opiekuńczego odnośnie do ustalenia, zaprzeczenia i uznania pochodzenia dziecka mają charakter bezwzględnie obowiązujący [...] o tyle samo ich powołanie nie uzasadnia zastosowania klauzuli porządku publicznego, gdyż nie można uważać, że każdy system ustalania prawnego pochodzenia dziecka powinien być dokładnie lub w znacznym przybliżeniu taki, jak przewidziany w prawie polskim.* (M. Pilich, *Mater Semper Certa Est?...*, op. cit., s. 18).

19. Należy także zwrócić w tym miejscu uwagę na istotę instytucji transkrypcji, która – według dominującego poglądu – nie ma charakteru rejestracyjnego, a oznacza *przetranzponowanie pod względem językowym i formalnym obcego aktu stanu cywilnego* (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2003 r., sygn. akt V CK 6/02 OSNC 2004, nr 7-8, poz. 131; uchwała SN (7) z dnia 20 listopada 2012 r., sygn. akt III CZP 58/12 OSCN 2013 nr 5 poz. 55). Transkrypcja dotyczy zagranicznego aktu stanu cywilnego, który stwierdza istnienie stosunków podległych prawu obcemu, niekoniecznie zgodnemu z polskim prawem. Fakt, że polskie przepisy nie znają instytucji rodzicielstwa osób tej samej płci nie ma zatem znaczenia w sytuacji, w której chodzi jedynie o przeniesienie do polskiego rejestru zagranicznego aktu stanu cywilnego, wydanego na

podstawie prawa, które rodzicielstwo par jedнопłciowych uznaje. Mając na uwadze taki charakter transkrypcji, uzasadniona jest wyrażona w doktrynie wątpliwość, czy dochodzi w tej sytuacji do *stosowania* prawa obcego i czy w ogóle może dojść do sprzeczności transkrybowanego aktu z porządkiem publicznym państwa, które transkrypcji dokonuje (zob. M. Zachariasiewicz, *Klauzula porządku publicznego jako ...* op.cit., s. 135-136).

20. Ocena skuteczności zastosowania klauzuli porządku publicznego jako uzasadnienia odmowy dokonania transkrypcji zagranicznego aktu stanu cywilnego niewątpliwie wymaga więc indywidualnego rozważenia konkretnych skutków takiej transkrypcji. Z uzasadnienia decyzji Kierownika USC w Krakowie wynika, że organ nie dokonał takiej analizy, a powołał się jedynie na sam fakt obowiązywania przepisów polskiego prawa rodzinnego, nie wskazując w jaki sposób doznałyby one realnego uszczerbku w związku z dokonaniem transkrypcji aktu urodzenia . Zestawienie w tej konkretnej sprawie generalnych wartości ustawy - Kodeks rodzinny i opiekuńczy, ze skutkami prawnymi decyzji w przedmiocie transkrypcji, prowadzi do wniosku, że **odmowa przeniesienia aktu urodzenia małoletniej obywatelki RP do polskiego rejestru stanu cywilnego narusza podstawowe zasady porządku prawnego RP, w szczególności zasadę priorytetu najlepszych interesów dziecka. Dobro dziecka w konkretnej sprawie ma pierwszeństwo nad abstrakcyjnymi zasadami** (por. wyrok czeskiego Trybunału Konstytucyjnego z 27 lipca 2017 r., I US 3226/16).
21. Poza regulacjami prawa rodzinnego dotyczącymi pochodzenia dziecka, jako przepisy stanowiące podstawowe zasady polskiego porządku prawnego, a tym samym wymagające ochrony w tej sprawie, organ administracji wskazał także art. 60 pkt. 1-4 p.a.s.c. oraz rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 stycznia 2015 r. w sprawie wzorów dokumentów wydawanych z zakresu rejestracji stanu cywilnego (Dz.U. z 2015 r. poz. 194), które określają elementy aktu urodzenia i wzór jego zupełnego odpisu. W opinii organu nie dają one możliwości wpisania do aktu urodzenia danych rodziców tej samej płci, co automatycznie oznacza, iż organ – zobowiązany do nieingerowania w treść zagranicznego aktu podlegającego transkrypcji – musi tej transkrypcji odmówić. Należy więc podkreślić, że przepisy ww. rozporządzenia i inne kwestie formalno-techniczne nie mogą zostać uznane za podstawowe wartości porządku publicznego, w przeciwieństwie do norm Konstytucji i ratyfikowanych umów międzynarodowych, które wymagają w tej sprawie ochrony. Na marginesie warto zaznaczyć, że praktyka stosowania przepisów regulujących formę aktów stanu cywilnego, w tym obowiązku dokonywania ich transkrypcji wiernie i literalnie, wydaje się dopuszczać w tym przedmiocie pewną elastyczność. Przykładowo, w postępowaniu zakończonym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 7 marca 2016 r. (sygn. akt I ACa 1830/15, niepubl.) doszło do wpisania w akcie urodzenia dziecka jego rodzica, będącego osobą posiadającą prawne oznaczenie płci jako „mężczyzna”, w rubryce „matka”. Również w sprawach o stanach

faktycznych analogicznych do niniejszej sprawy organy administracji dokonują transkrypcji zagranicznych aktów urodzenia dzieci, w których jako rodziców wskazano osoby tej samej płci. Kierownik USC w Krakowie, który w tym postępowaniu uznał taką transkrypcję za niemożliwą, w sprawie stanowiącej wykonanie wyroku NSA z 10 października 2018 r. (sygn. II OSK 2552/16) transkrybował brytyjski akt urodzenia wpisując w rubryce „matka” kobietę, która urodziła dziecko, pozostawiając rubrykę „ojciec” pustą, a informacje o drugiej matce wpisując w rubryce „adnotacje”.

22. Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że ani przepisy polskiego prawa rodzinnego dotyczące pochodzenia dziecka, ani tym bardziej przepisy określające formalno-techniczne kwestie transkrypcji akt stanu cywilnego, nie uzasadniają zastosowania klauzuli porządku publicznego w niniejszej sprawie. Takie stanowisko, w przywołanej już sprawie o analogicznym stanie faktycznym, zajął też Naczelny Sąd Administracyjny, wskazując, że *obowiązek transkrypcji wskazany w art. 104 ust. 5 ustawy Prawo o aktach stanu cywilnego, realizowany wyłącznie w celu ochrony praw dziecka poprzez umożliwienie mu poświadczenia jego tożsamości nie stoi w sprzeczności z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej (zasadami porządku publicznego)* (wyrok z dnia 10 października 2018 r., sygn. akt II OSK 2552/16).

Naruszenie obowiązku transkrypcji zagranicznego aktu urodzenia poprzez niezastosowanie art. 104 ust. 5 p.a.s.c.

23. Kierownik USC w Krakowie podnosi, że rozstrzygając w niniejszej sprawie nie miał możliwości opierać się na przepisach nie mających w tym zakresie zastosowania, a dotyczących obywatelstwa, dokumentów paszportowych lub dokumentów tożsamości. Należy więc podkreślić, że takie stanowisko organu wskazuje na pominięcie w toku postępowania administracyjnego kluczowych dla sprawy okoliczności faktycznych i prawnych, które wskazują na konieczność zastosowania instytucji transkrypcji obligatoryjnej z art. 104 ust. 5 p.a.s.c.
24. Na gruncie obecnie obowiązującej ustawy - Prawo o aktach stanu cywilnego **transkrypcja zagranicznego dokumentu stanu cywilnego jest obligatoryjna**, jeżeli obywatel polski, którego dotyczy zagraniczny dokument stanu cywilnego, posiada akt stanu cywilnego potwierdzający zdarzenia wcześniejsze sporządzony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i żąda dokonania czynności z zakresu rejestracji stanu cywilnego lub **ubiega się o polski dokument tożsamości lub nadanie numeru PESEL**. Wynika to wprost z brzmienia art. 104 ust. 5 p.a.s.c., a ewentualne wątpliwości interpretacyjne co do obowiązkowej transkrypcji aktu urodzenia osoby, która nie posiada aktu stanu cywilnego sporządzonego na terytorium Rzeczypospolitej, wyjaśnione zostały w uzasadnieniu do projektu ustawy - Prawo o aktach stanu cywilnego, z którego jasno

wynikają intencje projektodawcy. W uzasadnieniu wskazano, że: *Poza dotychczasową fakultatywną transkrypcją, projekt ustawy wprowadza tryb obligatoryjny dokonania transkrypcji dokumentu. Transkrypcja zagranicznego dokumentu stanu cywilnego będzie obligatoryjna dla obywatela polskiego w trzech przypadkach, gdy: posiada akt stanu cywilnego potwierdzający wcześniejsze zdarzenia sporządzony w Polsce i żąda dokonania czynności z zakresu rejestracji stanu cywilnego, ubiega się o wydanie dowodu osobistego, ubiega się o numer PESEL. Zatem w każdym przypadku ubiegania się o dowód osobisty lub numer PESEL konieczna będzie transkrypcja zagranicznego dokumentu stanu cywilnego, niezależnie, czy osoba posiada, czy też nie wcześniejsze polskie akty stanu cywilnego. Uzależnienie dokonania transkrypcji od posiadania wcześniejszych aktów stanu cywilnego sporządzonych w Polsce dotyczy jedynie sytuacji, gdy osoba żąda dokonania czynności z zakresu rejestracji stanu cywilnego (art. 103 ust. 5 projektu ustawy).*

25. Na bezwzględnie obligatoryjny charakter transkrypcji w sytuacji, w której obywatel RP ubiega się o wydanie polskiego dokumentu tożsamości jednoznacznie wskazał też Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 10 października 2018 r. (sygn. akt II OSK 2552/16) podkreślając, że *ustawodawca celowo i świadomie wprowadził instytucję transkrypcji obligatoryjnej, aby uniemożliwić sytuacje, w których obywatelowi Rzeczypospolitej Polskiej nie zostaną wydane dokumenty poświadczające tożsamość. [...] Jeżeli ustawodawca nie chciałby specjalnego trybu do sytuacji wymienionych w art. 104 ust. 5, nie wprowadzałby zmian do rozwiązań istniejących na gruncie poprzedniej ustawy Prawo o aktach stanu cywilnego (ustawa z dnia 29 września 1986 r. Prawo o aktach stanu cywilnego, Dz. U. z 2011. r. Nr 212 poz. 1264, j.t., z późn. zm.), które nie przewidywały tego rodzaju transkrypcji obligatoryjnej. W cytowanym orzeczeniu, rozstrzygającym sprawę o analogicznym stanie faktycznym, to w instytucji transkrypcji obligatoryjnej NSA dopatrył się kluczowego źródła obowiązku przeniesienia do polskiego rejestru stanu cywilnego zagranicznego aktu urodzenia małoletniego obywatela polskiego, niezależnie od tego, że w akcie tym jako rodziców wskazano dwie kobiety. Również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu, w wyroku z dnia 5 kwietnia 2018 r. (sygn. akt II SA/Po 1169/17, orzeczenie nieprawomocne), uchylając decyzje organów administracji w przedmiocie odmowy dokonania transkrypcji aktu urodzenia małoletniego obywatela polskiego – wydane ze względu na fakt, że w akcie tym jako rodzice wskazane zostały dwie kobiety – stwierdził, że w takiej sytuacji transkrypcja jest obligatoryjna na mocy art. 104 ust. 5 p.a.s.c. oraz ze względu na obowiązek ochrony praw dziecka, a sądy powinny dokonywać wykładni przepisów tak, aby jej rezultat był zgodny z Konstytucją RP, wiążącymi Polskę przepisami prawa międzynarodowego, a także ich aksjologicznym uzasadnieniem.*

26. W niniejszej sprawie okolicznością bezsporną jest, że [] jest obywatelką Rzeczypospolitej Polskiej. **Każdemu obywatelowi polskiemu przysługuje**, zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 r. o dowodach osobistych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1464) **prawo do posiadania dowodu osobistego**, a także, zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o dokumentach paszportowych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1919), **prawo do otrzymania paszportu**. Jak natomiast wynika z § 3 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 sierpnia 2010 r. w sprawie dokumentów paszportowych (Dz. U. z 2010 r. Nr 152, poz. 1026, z późn. zm.), **osoba ubiegająca się o wydanie paszportu albo paszportu tymczasowego musi złożyć odpis skrócony lub zupełny polskiego aktu urodzenia** (w przypadku ubiegania się o dokument paszportowy za granicą przez osoby nieposiadające numeru PESEL).
27. Przeniesienie do polskiego rejestru stanu cywilnego zagranicznego aktu urodzenia obywatela polskiego jest więc warunkiem koniecznym realizacji jego prawa do otrzymania paszportu, a także wynikających z posiadania paszportu praw do przekraczania granicy, pobytu za granicą oraz poświadczania obywatelstwa polskiego i tożsamości osoby w nim wskazanej w zakresie danych, jakie dokument ten zawiera. **Na znaczenie powyższego wymogu dla niniejszej sprawy wskazuje fakt bezskutecznej próby złożenia przez Panią [] wniosku o wydanie polskiego paszportu dla jej córki []**
28. Celem złożenia przez Panią [] wniosku o transkrypcję aktu urodzenia jej córki [] było otwarcie możliwości ubiegania się dla niej o polski paszport. Odmowa dokonania transkrypcji przez organ doprowadziła więc do sytuacji, w której obywatelka RP, ubiegająca się o wydanie polskiego dokumentu tożsamości, a tym samym potwierdzenie nabytego z mocy prawa obywatelstwa polskiego, nie może tego dokumentu otrzymać. Ponadto nie będąc w posiadaniu żadnego innego dokumentu tożsamości państwa obcego, pozostaje ona *de facto* w sytuacji tożsamej ze stanem bezpaństwowości i nie może opuścić terytorium [], gdzie przebywa od momentu urodzenia.
29. Instytucja transkrypcji obligatoryjnej ma więc dla niniejszej sprawy znaczenie kluczowe, a przywołane powyżej okoliczności faktyczne wskazują na spełnienie przesłanki z art. 104 ust. 5 p.a.s.c. i zaktualizowanie się obowiązku organu do dokonania transkrypcji aktu urodzenia małoletniej [] Kierownik USC w Krakowie nie podjął wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, a w konsekwencji nie zastosował art. 104 ust. 5 p.a.s.c. i naruszył wynikający z niego obowiązek transkrybowania aktu.

Wpływ decyzji o odmowie transkrypcji aktu urodzenia na dobro dziecka

30. Przedmiotem niniejszego postępowania jest dokonanie transkrypcji zagranicznego aktu urodzenia dziecka – kierunek wykładni przepisów mających znaczenie dla sprawy musi więc wyznaczać przede wszystkim **zasada priorytetu dobra dziecka**. Zgodnie z przepisem art. 3 ust. 1 Konwencji o prawach dziecka, we wszystkich działaniach dotyczących dzieci, podejmowanych przez publiczne lub prywatne instytucje opieki społecznej, sądy, władze administracyjne lub ciała ustawodawcze dobro dziecka jest zawsze priorytetem. Również orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (dalej jako: „ETPCz”) jednoznacznie wskazuje, że we wszelkich sytuacjach dotyczących dziecka, poszanowanie jego praw powinno stanowić główną wytyczną decyzji (tak m.in. w wyroku ETPCz z 26 czerwca 2014 r., *Mennesson p. Francji*, skarga nr 65192/11). W wydanej 10 kwietnia 2019 r. pierwszej opinii doradczej na podstawie Protokołu 16 do Konwencji, ETPCz wskazał natomiast, że **z konieczności kierowania się dobrem dziecka wynika obowiązek uznania przez Państwa-Strony Konwencji więzi prawnej dziecka z obojgiem rodziców, niezależnie od ich płci** (§40-42 opinii doradczej, pytanie nr P16-2018-001).
31. Konwencja o prawach dziecka oraz Europejska Konwencja Praw Człowieka, jako ratyfikowane przez Polskę umowy międzynarodowe, zgodnie z art. 91 ust. 1 Konstytucji RP stanowią część krajowego porządku prawnego i są bezpośrednio stosowane, a zgodnie z art. 91 ust. 2 Konstytucji, mają pierwszeństwo przed ustawą. Jak wskazuje w opinii prawnej sporządzonej dla Ministerstwa Spraw Zagranicznych prof. Lech Garlicki (*Rola sędziego krajowego w procesie wykonywania orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka* (w:) *Dysfunkcje polskiego prawa - jak poprawić system środków prawnych w Polsce?*, Warszawa 2016), podstawowe znaczenie ma tu postanowienie Sądu Najwyższego z 11 stycznia 1995 r. (sygn. akt III ARN 75/95), w którym uznano, że *od momentu wstąpienia Polski do Rady Europy, orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka może i powinno być uwzględniane przy interpretacji przepisów prawa polskiego*. Analogiczne stanowisko zajmowane jest w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, który – przy wielu okazjach – wskazywał istnienie obowiązku *wzięcia pod uwagę* standardów sformułowanych przez Europejski Trybunał Praw Człowieka (zob. wyrok TK z 12 maja 2011 r., sygn. P 38/08, wyrok TK z 20 listopada 2012 r., sygn. SK 3/12).
32. Ponadto art. 72 ust. 1 Konstytucji RP nakłada na państwo obowiązek ochrony praw dziecka – w tym jego prawa do obywatelstwa, prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego oraz prawa do równego traktowania, mających kluczowe znaczenie dla niniejszej sprawy.

33. Należy zauważyć, że również w najnowszym, przywołanym już orzecznictwie sądów administracyjnych, w tym Naczelnego Sąd Administracyjny, podkreśla się, że **obowiązek transkrypcji zagranicznego aktu stanu cywilnego, prowadzący do poświadczenia tożsamości dziecka, wpisuje się w szeroki system ochrony praw dziecka**, ustanowiony przez Konstytucję RP, Konwencję o prawach dziecka, a także Europejską Konwencję Praw Człowieka (por. wyrok NSA z dnia 10 października 2018 r., sygn. akt II OSK 2552/16, wyrok WSA w Poznaniu z dnia 5 kwietnia 2018 r., sygn. akt II SA/Po 1169/17, niepraw.)
34. W toku rozpatrywania niniejszej sprawy Kierownik USC nie tylko nie dokonał oceny stanu prawnego z uwzględnieniem wspomnianego najlepszego interesu dziecka, ale też nie ocenił, jaki wpływ będzie miało wydanie decyzji o odmowie dokonania transkrypcji aktu urodzenia na dobro dziecka, co powinien był uczynić z urzędu. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonej decyzji, organ w ogóle nie uwzględnił w toku postępowania faktu, że sprawa dotyczy dziecka, a tym samym naruszył obowiązek potraktowania jego dobra priorytetowo.
35. Jak już wskazano, warunkiem otrzymania przez _____ dokumentu tożsamości potwierdzającego jej więź z rodzicami i obywatelstwo polskie oraz otrzymania numeru PESEL jest dokonanie transkrypcji jej zagranicznego aktu urodzenia do polskiego rejestru stanu cywilnego. Odmowa dokonania przedmiotowej transkrypcji prowadzi zatem nie tylko do naruszenia jej prawa do otrzymania dokumentu tożsamości i paszportu przysługujących – jak już zostało uzasadnione – wszystkim obywatelom RP, ale też do ograniczenia jej prawa do obywatelstwa i zachowania tożsamości, prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego oraz do uniemożliwienia jej swobodnego korzystania z szeregu innych praw dziecka i praw obywatela, wymagających poświadczenia tożsamości i obywatelstwa odpowiednim dokumentem.
36. Ponadto, zgodnie z art. 2 ust. 1 Konwencji o prawach dziecka, państwa-strony w granicach swojej jurysdykcji mają respektować i gwarantować prawa zawarte w Konwencji wobec każdego dziecka, bez jakiegokolwiek dyskryminacji, niezależnie m.in. od cenzusu urodzenia. Państwa-strony mają ponadto podejmować właściwe kroki dla zapewnienia dziecku ochrony przed wszelkimi formami dyskryminacji – w tym ze względu na status prawny rodziców dziecka, na przykład ich pozostawanie w małżeństwie albo poza małżeństwem, w związku różnopłciowym lub jedнопłciowym. Należy zauważyć, że **w niniejszej sprawie odmowa dokonania transkrypcji aktu urodzenia dziecka jest bezpośrednio związana ze statusem prawnym rodziców dziecka – ich pozostawaniu w jedнопłciowym małżeństwie**. Gdyby rodzice _____ byli heteroseksualnym małżeństwem lub stanowili nieformalny związek dwóch osób różnej płci, organy administracji niewątpliwie dokonałyby transkrypcji jej aktu urodzenia.

Odmowę dokonania transkrypcji można więc uznać za przejaw sprzecznej z prawem dyskryminacji dziecka ze względu na status prawny rodziców.

37. Nie ulega więc wątpliwości, że w niniejszej sprawie, w najlepszym interesie małoletniej jest dokonanie transkrypcji jej aktu urodzenia do polskiego rejestru stanu cywilnego, a odmowa dokonania przedmiotowej transkrypcji narusza zasadę traktowania najlepszego interesu dziecka w sposób priorytetowy.

Odmowa transkrypcji aktu urodzenia jako naruszenie prawa do obywatelstwa i wynikających z niego praw

38. Jednym z praw gwarantowanych Konwencją o prawach dziecka jest wyrażone w jej art. 7 prawo do niezwłocznego sporządzenia aktu urodzenia i przysługujące dziecku od momentu urodzenia prawo do otrzymania imienia i uzyskania obywatelstwa. Zgodnie z art. 7 ust. 2 Konwencji, państwa-strony mają obowiązek zapewnić, aby prawa te zostały spełnione zgodnie z prawem wewnętrznym oraz z międzynarodowymi zobowiązaniami w tej dziedzinie, **w szczególności w przypadkach, gdyby brak tych uregulowań spowodował, iż dziecko zostałoby bezpaństwowcem.** W art. 8 ust. 1 Konwencji o prawach dziecka wyrażono ponadto obowiązek państw poszanowania prawa dziecka do zachowania jego tożsamości – w tym obywatelstwa, nazwiska, stosunków rodzinnych zgodnych z prawem – z wyłączeniem bezprawnych ingerencji.

39. **Ochrona obywatelstwa nabytego z mocy prawa przez urodzenie z rodziców będących obywatelami polskimi stanowi też fundamentalną zasadę polskiego porządku prawnego** na mocy art. 34 Konstytucji RP. Uzyskaniu obywatelstwa zgodnie z zasadą prawa krwi, ustrojodawca niewątpliwie nadał charakter podstawowy w tym sensie, że każdy, kto spełnia warunki wskazane w powołanym przepisie, jest z mocy Konstytucji RP obywatelem polskim, a w konsekwencji podmiotem wolności, praw i obowiązków związanych z tym statusem (zob. wyrok TK z dnia 18 stycznia 2012 r., sygn. akt Kp 5/09, OTK-A2012, nr 1, poz. 5).

40. Jak już wskazano, odmowa transkrypcji zagranicznego aktu urodzenia obywatela RP uniemożliwia mu uzyskanie polskiego dokumentu tożsamości. Brak możliwości poświadczenia obywatelstwa paszportem lub dowodem osobistym może natomiast skutkować *de facto* bezpaństwowością – jak wynika ze stanu faktycznego niniejszej sprawy, w takiej właśnie sytuacji znalazła się małoletnia która zarówno w momencie wydania przez organ zaskarżonej decyzji, jak i do dnia dzisiejszego, nie posiadała i nie posiada żadnego dokumentu tożsamości.

41. Jak podkreślił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 30 października 2018 r. (sygn. akt II OSK 1868/16, II OSK 1869/16, II OSK 1870/16 i II OSK 1871/16)

obywatelstwo to prawo człowieka i szczególny rodzaj więzi łączącej jednostkę z państwem, z których wynika szereg innych praw podmiotowych. Uniemożliwienie praktycznej realizacji prawa do obywatelstwa może więc stanowić jego naruszenie.

42. Również w literaturze przedmiotu formułowane są coraz bardziej stanowcze opinie, że *odmowa rzetelnego zbadania stosunku filiacyjnego i uwzględnienia powstałej za granicą, rzeczywistej więzi dziecka z rodzicem genetycznym i socjologicznym może naruszać prawo tego dziecka do obywatelstwa polskiego, którego źródłem jest art. 34 Konstytucji RP, a w dalszej kolejności – prawa dziecka do jego tożsamości, którego elementem jest obywatelstwo[...]. Będzie to zatem naruszenie nie tylko Konstytucji, lecz i prawa międzynarodowego wiążącego Rzeczpospolitą Polską* (M. Pilich, *Mater Semper Certa Est? Kilka uwag o skutkach zagranicznego macierzyństwa zastępczego z perspektywy stosowania klauzuli porządku publicznego* (w:) *Problemy Współczesnego Prawa Międzynarodowego, Europejskiego i Porównawczego*, vol. XVI, A.D. MMXVIII, s. 35).
43. Ponadto posiadanie obywatelstwa oraz możliwość jego poświadczenia przy pomocy odpowiedniego dokumentu stanowią warunki swobodnego korzystania z szeregu innych praw dziecka oraz praw obywatela. Przykładowo, wskazanie numeru PESEL jest konieczne w przypadku ubiegania się przez rodziców o objęcie dziecka opieką w żłobku lub klubie dziecięcym (art. 3a ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi do lat 3, Dz. U. z 2019 r., poz. 409). Numerem PESEL lub numerem dokumentu potwierdzającego tożsamość świadczeniobiorcy posługuje się cały system świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Brak dokumentu tożsamości może powodować również problemy z ustaleniem legalnej podstawy pobytu w Polsce, a także uniemożliwić korzystanie ze swobody przepływu osób na terytorium Unii Europejskiej oraz podróżowanie po państwach trzecich.
44. Po uzyskaniu pełnoletności bez dokumentu potwierdzającego obywatelstwo polskie, nie mogłaby korzystać z wielu praw zastrzeżonych w Konstytucji dla obywateli polskich – prawa do dostępu do służby publicznej (art. 60 Konstytucji), prawa udziału w referendum oraz prawa wybierania prezydenta Rzeczypospolitej, posłów, senatorów i przedstawicieli do organów samorządu terytorialnego (art. 62 ust. 1 Konstytucji), prawa do zabezpieczenia społecznego (art. 67 Konstytucji), równego dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych (art. 68 ust. 2 Konstytucji), równego dostępu do wykształcenia (art. 70 ust. 4 Konstytucji).
45. Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że **odmowa dokonania transkrypcji aktu urodzenia małoletniej obywatelki RP narusza jej prawo do obywatelstwa, potwierdzenia tożsamości, a w konsekwencji, może też prowadzić do naruszenia**

prawa do ochrony zdrowia, prawa do nauki, prawa do wolności i bezpieczeństwa osobistego oraz prawa do swobodnego poruszania się i wyboru miejsca zamieszkania. W przyszłości brak dokumentu potwierdzającego polskie obywatelstwo uniemożliwiłby jej także korzystanie z konstytucyjnych praw i wolności ściśle związanych z obywatelstwem.

Odmowa transkrypcji aktu urodzenia jako naruszenie prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego

46. Prawo do ochrony przed ingerencjami w życie rodzinne, prywatne lub domowe jest gwarantowane każdemu na gruncie art. 47 Konstytucji RP, art. 8 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, a dziecku także na mocy art. 16 Konwencji o prawach dziecka. Elementem tego prawa jest niewątpliwie ochrona związku pomiędzy rodzicami a dzieckiem, tj. łączących ich więzi filiacyjnych, których prawidłowe ukształtowanie, jak uznaje się w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, jest jednym z elementów konstytuujących pojęcie dobra dziecka. Warto wskazać w tym miejscu, że definiując w ten sposób znaczenie więzi filiacyjnych, Trybunał Konstytucyjny wskazał też, że *zasada dobra dziecka [...] nie wyklucza, że w pewnych warunkach i okolicznościach dobro dziecka nie będzie wymagało [...] ochrony stosunków rodzinnych opartych na istnieniu innego typu więzi niż więź biologiczna* (wyrok TK z dnia 28 kwietnia 2003 r., sygn. akt K 18/02, Dz.U. z 2003 r. nr 83 poz. 772).
47. Odmowa transkrypcji zagranicznego aktu urodzenia prowadzi do sytuacji, w której związek dziecka z rodzicami jest nierozpoznany przez polski porządek prawny, co pozostawia dziecko w stanie niepewności co do jego tożsamości i podważa jego rzeczywistą więź z rodzicem niebiologicznym. W konsekwencji, stanowi naruszenie prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego.
48. Powyższe rozumowanie potwierdza też ugruntowane orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. W wyroku z dnia 26 czerwca 2014 r., wydanym w sprawie *Labasse przeciwko Francji* (skarga nr 65941/11), Trybunał uznał naruszenie art. 8 EKPCz wobec dziecka urodzonego przez matkę surogatkę, w którego akcie urodzenia jako rodzice figurowali: biologiczny ojciec dziecka i jego żona. Surogacja jest we Francji przestępstwem i z tego powodu, powołując się na klauzulę porządku publicznego, odmówiono transkrypcji aktu urodzenia. Trybunał wskazał, że na pojęcie *życia prywatnego* z art. 8 EKPCz składa się tożsamość nie tylko fizyczna, ale również społeczna człowieka i każdy ma prawo do ustalenia swojego pochodzenia i swojej tożsamości (§ 38 wyroku), przy czym elementem tożsamości jest m.in. narodowość (§ 76) - w tym zakresie swoboda państw jest ograniczona (§ 56). Trybunał zwrócił uwagę na nadrzędny interes dziecka w sprawie (§ 60). Dziecko, któremu odmówiono transkrypcji aktu urodzenia,

znajduje się w sytuacji niepewności co do swojego statusu prawnego, gdyż jego związek z rodzicami, ustalonymi w zagranicznym akcie urodzenia, jest nierozpoznany przez porządek prawny Francji (§ 75). Nieuznanie za rodzica matki z zagranicznego aktu urodzenia powoduje trudności w ustaleniu narodowości dziecka oraz ma swoje konsekwencje w prawie spadkowym – dziecko nie dziedziczy po jednym z rodziców (§ 76). Do podobnych wniosków doszedł Trybunał w sprawie *Menesson przeciwko Francji* (wyrok z dnia 26 czerwca 2014 r., skarga nr 65192/11), gdzie wyraźnie wskazał, że elementem życia prywatnego jest tożsamość obejmująca relacje rodziców i dzieci, a także w kolejnych wyrokach wydanych w dniu 21 lipca 2016 r. w sprawie *Foulon i Bouvet przeciwko Francji* (skarga nr 9063/14 i 10410/14) i w dniu 19 stycznia 2017 r. w sprawie *Laborie przeciwko Francji* (skarga nr 44024/13). W pierwszej opinii doradczej z 10 kwietnia 2019 r. wydanej na podstawie Protokołu 16 do Konwencji (pytanie nr PI6-2018-001), Trybunał odpowiedział francuskiemu Sądowi Kasacyjnemu, że brak prawnego uznania więzi łączącej dziecko z rodzicem społecznym ma szereg negatywnych konsekwencji dla jego życia prywatnego, a zatem pozostaje niezgodne z jego najlepszym interesem. Chociaż uznanie relacji pomiędzy dzieckiem a obojgiem rodziców, niezależnie od ich płci, nie musi przybierać formy wpisu do ksiąg stanu cywilnego, a może zostać zapewnione inaczej, np. w drodze adopcji, Trybunał wyraźnie podkreślił w opinii, że jest ono obligatoryjne, ze względu na konieczność kierowania się dobrem dziecka.

49. Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że **odmowa transkrypcji aktu urodzenia stanowi naruszenie prawa do poszanowania życia rodzinnego i prywatnego**

. Rozpatrując wniosek o transkrypcję organ powinien był wziąć pod uwagę tę okoliczność prawną i wskazany powyżej standard sformułowany przez Europejski Trybunał Praw Człowieka. Warto przy tym ponownie zaznaczyć, że orzecznictwo ETPCz musi być uwzględniane przy wykładni i stosowaniu przepisów krajowych przez Państwa-Strony Konwencji. Przykładem takiego prokonwencyjnego rozstrzygnięcia w sprawie dotyczącej transkrypcji aktu urodzenia dziecka niewątpliwie jest wyrok Federalnego Trybunału Sprawiedliwości Republiki Federalnej Niemiec, z 10 grudnia 2014 r. (XII ZB 463/13). Opierając się na tezach wyrażonych w sprawie małżonków *Menesson i Labassee*, w ww. orzeczeniu Trybunał Federalny wskazał, że w sytuacji gdy sąd obcy prawnie uznał, że rodzicami dziecka są osoby tej samej płci, władze niemieckie są obowiązane dokonać transkrypcji aktu stanu cywilnego i jako rodziców wpisać obu partnerów homoseksualnych, nawet jeśli prawo niemieckie stanowiłoby inaczej. Zdaniem Trybunału, tylko takie rozstrzygnięcie w dostateczny sposób uwzględnia najlepszy interes dziecka i chroni jego prawo do ustalenia ważnego elementu swojej tożsamości tj. pokrewieństwa z rodzicami.

Naruszenie prawa Unii Europejskiej – konieczność zadania pytania prejudycjalnego

50. Mając na uwadze, że odmowa dokonania transkrypcji aktu urodzenia zamyka jednocześnie drogę do skutecznego starania się o dokument tożsamości, umożliwiający swobodne przemieszczanie się po terytorium Unii Europejskiej i przebywanie na terytorium państw członkowskich, stanowi ona także naruszenie art. 20 ust. 2 lit a oraz art. 21 ust. 1 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (dalej jako: TFUE). Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy potwierdzają znaczenie tej zależności – na skutek decyzji organu, małoletnia nie może uzyskać polskiego paszportu, nie może opuścić terytorium , a tym samym nie może korzystać z fundamentalnej dla prawa UE swobody przemieszczania się, gwarantowanej jej jako obywatelce Unii Europejskiej.
51. Jednocześnie, takie ograniczenie przez organ administracji traktatowej swobody przepływu osób, będące stosowaniem prawa Unii, aktualizuje ochronę wynikającą z przepisów Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (dalej jako: KPP lub Karta), które tym samym powinny być wzięte pod uwagę w niniejszej sprawie. Decyzja o odmowie transkrypcji stanowiła więc także naruszenie art. 7 Karty – gwarantującego poszanowanie życia prywatnego i rodzinnego, art. 21 ust. 1 Karty – zakazującego wszelkiej dyskryminacji, a także art. 24 ust. 2 Karty – wskazującego na prymat zasady dobra dziecka i zobowiązujący zarówno władze publiczne, jak i instytucje prywatne do uwzględniania najlepszego interesu dziecka we wszystkich sprawach, które go dotyczą.
52. Zgodnie z treścią art. 14 pkt 1 ustawy z dnia 2 kwietnia 2009 r. o obywatelstwie polskim (Dz.U. z 2018 r. poz. 1829, z późn. zm.) małoletni nabywa obywatelstwo polskie przez urodzenie, w przypadku gdy co najmniej jedno z rodziców jest obywatelem polskim. Pani niewątpliwie jest obywatelką Rzeczypospolitej Polskiej, przez co nabyła przez urodzenie obywatelstwo polskie, zgodnie z powołanym wyżej przepisem. Obywatelstwo państwa członkowskiego pozostaje w ścisłym związku z obywatelstwem UE – nie jest bowiem możliwe posiadanie obywatelstwa unijnego bez jednoczesnego posiadania obywatelstwa państwa członkowskiego. Wskazuje się również, że istnienie tych dwóch płaszczyzn obywatelstwa sprawia, że pozostają one w dynamicznej interakcji, wpływając z jednej strony na ograniczenie kompetencji państw członkowskich w zakresie obywatelstwa na potrzeby prawa wspólnotowego, a z drugiej rozszerzając zakres uprawnień przyznanych jednostce na poziomie prawa unijnego (zob. A. Bodnar, *Obywatelstwo wielopoziomowe. Status jednostki w europejskiej przestrzeni konstytucyjnej*, Wydawnictwo Sejmowe, Warszawa 2008). Jednym z najistotniejszych uprawnień zagwarantowanych każdemu obywatelowi UE jest natomiast prawo swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich. Jak wskazuje Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej jako:

„TSUE” albo „Trybunał”), obywatelstwo unijne tworzy obywatelowi europejskiemu możliwość korzystania ze swobody przemieszczania się z samego tytułu posiadania tego obywatelstwa, bez konieczności spełniania dodatkowych warunków (C-147/03 Komisja p. Austrii, pkt 46), a organy unijne obowiązane są dokonywać interpretacji tego uprawnienia z uwzględnieniem ogólnych praw człowieka (zwłaszcza prawa do ochrony rodziny) i z poszanowaniem zasady proporcjonalności (C-200/02 Chen; C-215/03 Oulane; C-258/04 Ioannidis; C-1/05 Jia; C-50/06 Komisja p. Holandii; C-503/03 Komisja p. Hiszpanii; C-157/03 Komisja p. Hiszpanii).

53. Swoboda przemieszczania przyznana jest każdemu obywatelowi Unii bezpośrednio, co wiąże się z możliwością wejścia środków krajowych w konflikt z prawem unijnym. TSUE zdefiniował pojęcie utrudniania swobody przemieszczania się. **Ograniczeniem swobody z art. 21 ust. 1 TFUE są więc przepisy mogące powstrzymać w sposób nieuzasadniony obywatela Unii od przebywania w innych państwach członkowskich lub działać odstrasżająco albo czynić mniej atrakcyjnym korzystanie z tej swobody.** Przepisy krajowe mogące utrudniać wykonywanie tej podstawowej swobody zagwarantowanej przez TFUE mogą być dopuszczone pod warunkiem, że służą one osiągnięciu celu leżącego w interesie ogólnym, są one właściwe dla zapewnienia realizacji tego celu oraz nie wykraczają poza to, co jest konieczne dla jego osiągnięcia (pkt 26 wyroku TSUE z dnia 17 stycznia 2008 r. w sprawie C-152/05, Komisja przeciwko Niemcom). Z orzecznictwa Trybunału wynika również, że postanowienia art. 21 ust. 1 TFUE przyznają jednostkom prawa, na które mogą się one powoływać przed sądami, i które sądy krajowe mają obowiązek chronić (zob. w szczególności wyrok TSUE z dnia 17 września 2002 r. w sprawie C-413/99 Baumbast i R, pkt 84–86). Ponadto, zwłaszcza na podstawie zasady lojalnej współpracy ustanowionej w art. 4 ust. 3 TUE, do wszystkich organów władzy państw członkowskich, w tym organów administracji i organów sądowniczych, należy zapewnienie w ramach ich kompetencji przestrzegania zasad prawa Unii (zob. wyrok TSUE z dnia 13 kwietnia 2010 r. w sprawie C-91/08 Wall, pkt 69).

54. Sytuacja, w jakiej znajduje się _____ która nie może wyjechać z terytorium państwa członkowskiego i udać się na terytorium innego państwa członkowskiego, którego jest obywatelką wchodzi w zakres wynikającej ze statusu obywatela Unii swobody przemieszczania się i pobytu obywateli Unii na terytorium państw członkowskich (zob. wyrok z 4 października 2012 r. w sprawie C-249/11 Bjankow, pkt 30). W swoim orzecznictwie TSUE rozstrzygnął także, że powiązanie z prawem wspólnotowym istnieje w odniesieniu do dzieci będących obywatelami jednego państwa członkowskiego i przebywających legalnie na terytorium innego państwa członkowskiego (pkt 17 wyroku TSUE z dnia 14 października 2008 r. w sprawie C-353/06, Stefana Grunkina i Dorothee Regina Paul przeciwko Niemcom; pkt 27 wyroku TSUE z dnia 2 października 2003 r. w sprawie C-148/02, Carlos Garcia Avello przeciwko

Belgii). W sprawach *Garcia Avello* oraz *Stefana Grunkina i Dorothee Regina Paul* za nieproporcjonalne ograniczenie swobody przemieszczania i pobytu TSUE uznał odmowę uznania w państwie członkowskim nazwiska dziecka zarejestrowanego w innym państwie członkowskim, którego dziecko jest obywatelem albo w którym się urodziło i stale przebywa. TSUE stwierdził, że rozbieżności w nazwiskach mogą spowodować poważne niedogodności dla zainteresowanych, zarówno w stosunkach zawodowych, jak i prywatnych, wynikające między innymi z trudności w korzystaniu w państwie członkowskim, którego są obywatelami, ze skutków prawnych aktów lub dokumentów wystawionych na nazwisko uznane w innym państwie członkowskim, którego również są obywatelami (pkt 36 wyroku w sprawie *Garcia Avello*, pkt 23 wyroku w sprawie *Stefana Grunkina i Dorothee Regina Paul*). Liczne czynności życia codziennego, odnoszące się zarówno do sfery publicznej, jak i do prywatnej, wymagają dowodu tożsamości, przy czym funkcję tę pełni zwykle paszport. W przypadku odmowy uznania przez organy jednego państwa członkowskiego nazwiska rodzowego ustalonego i zarejestrowanego w innym państwie członkowskim, wydane przez nie paszporty zawierałyby dwa różne nazwiska. Zdaniem TSUE, nawet tego rodzaju niedogodność stanowi przeszkodę w wykonywaniu prawa do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich.

55. Tym bardziej za przeszkodę w wykonywaniu prawa do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich należy uznać odmowę dokonania transkrypcji aktu urodzenia, a tym samym całkowite uniemożliwienie wydania paszportu.

56. W wyroku z dnia 5 czerwca 2018 roku w sprawie *Coman* (wyrok TSUE w sprawie C-673/16, Relu Adrian Coman, Robert Clabourn Hamilton, Asociația Accept przeciwko Rumunii) za niezgodną z art. 21 ust. 1 TFUE Trybunał uznał odmowę przyznania prawa pobytu obywatelowi Stanów Zjednoczonych, który pozostawał w zawartym w Belgii związku małżeńskim z obywatelem Rumunii, z tego powodu, że prawo rumuńskie nie przewiduje małżeństwa osób tej samej płci. W uzasadnieniu wyroku TSUE podkreślił, że obowiązek zapewnienia skuteczności prawa Unii – w tym prawa do swobody przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich – wymaga, aby życie rodzinne, które obywatel Unii prowadził w państwie członkowskim innym niż to, którego obywatelstwo posiada, mogło toczyć się dalej po jego powrocie do państwa członkowskiego jego przynależności państwowej. Uniemożliwienie mu prowadzenia takiego życia rodzinnego po powrocie mogłoby bowiem odwozić obywatela Unii od skorzystania z przysługującego mu prawa pobytu w innym państwie członkowskim z tego względu, że nie miałby pewności, czy w państwie członkowskim swego pochodzenia będzie mógł kontynuować życie rodzinne, rozwinięte lub umocnione w przyjmującym państwie członkowskim (pkt 24 wyroku).

57. Przenosząc wnioski ze sprawy *Coman* na grunt niniejszej sprawy, nie ulega wątpliwości, że polskie organy administracji nie mogą ze względu na prawo krajowe nieuznające rodzicielstwa osób tej samej płci sprzeciwić się transkrypcji zagranicznego aktu urodzenia wyłącznie z tego powodu, że jako rodziców wskazano w nim dwie kobiety. **TSUE przyznaje, że państwa członkowskie mają swobodę w kwestiach dotyczących stanu cywilnego czy dopuszczalności małżeństw tej samej płci, ale obowiązek uznania – wyłącznie w celu zapewnienia realizacji swobody przemieszczania się – tej kompetencji nie narusza.** Tak, jak w sprawie *Coman* TSUE wskazał na obowiązek uznania małżeństw jedнопłciowych zawartych w innym państwie członkowskim wyłącznie dla celu wykonywania praw zagwarantowanych przez prawo Unii, tak też i dokonanie transkrypcji zagranicznego aktu urodzenia, w którym jako rodzice wskazana jest para jedнопłciowa, sprowadza się do uznania rodzicielstwa osób tej samej płci jedynie dla celów wykonywania prawa Unii. Nie oznacza natomiast, że państwo członkowskie zobowiązane jest do wprowadzenia takiej możliwości w swoim prawie krajowym, nie narusza więc też tożsamości narodowej, ani nie zagraża porządkowi publicznemu danego państwa członkowskiego.
58. O możliwości analogicznego stosowania wniosków płynących z wyroku w sprawie *Coman* w kontekście transkrypcji zagranicznego aktu urodzenia, w którym jako rodziców wskazano osoby tej samej płci, przesądził też Naczelny Sąd Administracyjny. W przywoływanym już wyroku z 10 października 2018 r. (II OSK 2552/16) NSA odwołał się do sprawy *Coman* stwierdzając, że transkrypcja aktu urodzenia, dokonana w celu ochrony praw dziecka poprzez umożliwienie mu poświadczenia jego tożsamości, nie stoi w sprzeczności z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej.
59. Powyższa analiza dotycząca związku pomiędzy krajowymi regulacjami ustawy - Prawo o aktach stanu cywilnego, dotyczącymi transkrypcji zagranicznego aktu urodzenia, a unijną zasadą swobody przemieszczania się, wynikającą z TFUE, pozwala stwierdzić jednoznacznie, że **stosując przepis dający podstawę odmowie transkrypcji, organ stosował jednocześnie prawo Unii.** Poza przywołanym orzecznictwem TSUE, wniosek ten uzasadnia także dominujący w doktrynie pogląd, że do *stosowania* prawa Unii dochodzi także wtedy, gdy związek pomiędzy przepisem prawa krajowego a prawem UE jest pośredni, a niekoniecznie stanowi implementację prawa unijnego (zob. m.in. N. Półtorak, *Zakres związania państw członkowskich Kartą Praw Podstawowych UE*, Europejski Przegląd Sądowy, 09/2014; M. Wróblewski, *Karta Praw Podstawowych UE w Polskim Sądownictwie*, Krajowa Rada Sądownictwa 2/2015). W tym kontekście warto przywołać także stanowisko rzeczniczki generalnej E. Sharpston, która wyjaśniając istotę owego łącznika, wskazała, że *przepis prawa krajowego będący przedmiotem sporu [...] powinien wchodzić w zakres prawa wspólnotowego na tej podstawie, że dana szczegółowa*

norma materialna prawa wspólnotowego ma zastosowanie w określonym stanie faktycznym (opinia z 22 maja 2008 r. w sprawie C-427/06, *BirgitBartsch*, pkt. 69).

60. **Stwierdzenie, iż w niniejszej sprawie doszło do stosowania prawa Unii, prowadzi do wniosku, że zgodnie art. 51 ust. 1 KPP, przepisy Karty mają w tej sprawie zastosowanie.** Zarzuty naruszenia przez organ art. 7 Karty (prawo do życia prywatnego i rodzinnego), art. 21 ust. 1 Karty (zakaz wszelkiej dyskryminacji) oraz art. 24 ust. 2 Karty (zasada pierwszeństwa dobra dziecka) uzasadniają odpowiednio argumenty przedstawione w niniejszej skardze w częściach dotyczących naruszenia prawa do życia prywatnego i rodzinnego (pkt. 46-49) oraz wpływie decyzji o odmowie transkrypcji aktu urodzenia na dobro dziecka (pkt. 30-37).
61. Sądy krajowe zobowiązane są do zapewnienia pełnej efektywności prawa unijnemu. Jeżeli sąd uzna, że dany akt prawa krajowego narusza podstawowe zasady prawa Unii Europejskiej (jak np. swobodę przemieszczania lub prawa zagwarantowane w KPP), a dokonanie wykładni tego aktu w sposób zapewniający zgodność z prawem Unii jest niemożliwe, jest zobowiązany z własnej inicjatywy odmówić zastosowania takiego aktu bez względu na to, w jakiej dziedzinie został wydany (wyrok TSUE z dnia 18 września 2003 r. w sprawie C-416/00, *Tommaso Morelatto przeciwko Comune di Padova*, pkt 45).
62. Mając na uwadze przytoczone wyżej argumenty, należy uznać, że WSA, w świetle prawa Unii Europejskiej, powinien dokonać wykładni przepisów prawa krajowego, tj. ustawy - Prawo o aktach stanu cywilnego, w sposób umożliwiający dokonanie transkrypcji zagranicznego aktu urodzenia, w celu zapewnienia pełnej skuteczności swobody przemieszczania się, gwarantowanej przez art. 21 ust. 1 TFUE, a także ochrony przed naruszeniem prawa do życia prywatnego i rodzinnego, zakazu dyskryminacji oraz zasady pierwszeństwa dobra dziecka, zapewnionych przez art. 7, art. 21 ust. 1 i art. 24 ust. 2 KPP.
63. Jeżeli jednak w ocenie WSA zachodzą wątpliwości co do interpretacji prawa Unii Europejskiej w związku z tym, że w sprawie podniesiono zarzut niezgodności prawa krajowego z zasadą swobody przemieszczania się i przepisami Karty Praw Podstawowych, zgodnie z art. 267 TFUE Sąd może zwrócić się do TSUE z wnioskiem o rozpatrzenie pytania w trybie prejudycjalnym. W ocenie Rzecznika Praw Obywatelskich, właściwe byłoby wówczas zadanie pytania następującej treści:

Czy art. 21 ust. 1 w zw. z art. 20 ust. 2 lit. a Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w zw. z art. 7, art. 21 ust. 1 i art. 24 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy rozumieć w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by organy państwa członkowskiego, którego obywatelstwo posiada małoletni, odmówiły mu transkrypcji jego aktu urodzenia wydanego przez inne państwo członkowskie, niezbędnej do uzyskania dokumentu tożsamości państwa

członkowskiego, którego obywatelstwo posiada, z tego powodu, że prawo krajowe tego państwa nie przewiduje rodzicielstwa par jednopłciowych, a w akcie tym jako rodziców wskazano osoby tej samej płci?

Biorąc pod uwagę powyższe, wnoszę jak na wstępie.

Załączniki:

3 odpisy niniejszej skargi